

A gyászruhás hölgy látogatása

Regényrészlet

Most egy régi históriát mesélek el. Valamikor lelkiismeret-furdalást éreztem a történetek miatt; alkalomadtán kiöntöttem a lelkem barátainak, vizsgáló szót reméltem tőlük, de ahogy korosodom, megnyugodtam, most aztán nagy szavak használata nélkül, könnyű lélekkel fogom felidézni, hogy esett, ami megesett.

Sokan tudták, hogy fiatal író koromban gyakori vendége voltam egy 1150 méter tengerszint feletti magasságban fekvő panziónak. Ennek a kellemes üdülőnek a tulajdonosa egy szegről-végről horvátországi származású, csinos asszony, név szerint Gerda Blum volt; rokonsága csupa orvosokból állt, egyikük manapság is jó barátom. Nos, hát ő tanácsolta ezt a kis hegyi üdülőt, mivelhogy lábadozó betegként jócskán ellankadtam. S valóban, hamarosan összeszedtem magam, erőre kaptam, és amikor erre gondolok, néha ma is úgy érzem, éppen ott tettem szert arra az életerőre, azokra a tartalékokra, amelyek változatlanul jó karban tartanak mind a mai napig. Mi több, azt hiszem, ennek a valamikor fölgyújtott energiának köszönhetően még sokáig remek erőnlétnek örvendek majd.

Betegségem, ez az elhanyagolt, banális nyavalya, melyet rendetlen életmóddal és testi létem elhanyagolásával szereztem magamnak, a veszélyesség határáig sodorhatott volna. De ott voltak a barátaim, ők segítettek, hogy hátat fordítsak a féktelen bohéméletnek, úgyszólván kényszerítettek, hogy elutazzam, és friss levegőhöz jussak, amit azon a magasságon valóban örömmel szívtam tüdőre, falánkul valósággal nyeltem, mint a kiéhezett.

Minden kedvemre való volt a Blum-panzióban; élveztem a jó kosztot, és mértékletesen ittam. A személyzet, gondolom, kedvelt, mindenki iránt szívélyes voltam, mindenkire volt egy jó szavam, egyszer pedig virágszálat tűztem a szakácsnő hajába. A tulajdonosnő rokonszenvezett velem. Úgy látszik,

jólesett neki, hogy a barátaim gyakran telefonáltak és érdeklődtek felőlem, no, és ő továbbította az üzeneteiket. Nem is akárhogyan, hanem bájosan, a maga módján, kényesen törleszkedve hozzám, mint valami nagyvilági csábító, és a fülembe suttogva, úgyhogy olykor nem is értettem a szavát, csak a leheletét éreztem, amely egész testemet átjárta, mint az áramütés. Egyszer nem bírtam magammal – átkaroltam, és legalább egy kis időre hozzá simultam. Jócskán beléptem a lába közé, egész hosszúságomban a testére fonódtam; merész és kihívó gesztus volt, a nő magán érezte a duzzadó hímtagot, meglehet, fájt is neki, mert bizony szoros volt az ölelés, meg hát úgy bökdöste a hasát a micsodám, mintha valahová beljebb kéredezkedne. Mindez csupán egy szusszanásnyi ideig tartott, majd az asszony szelíden eltolt magától.

– Menj a szobádba, és tartsd a hideg vizes csap alá. Vagy valami más módon zabolázd meg – mondta izgalomtól elfúló hangon.

Lehet, hogy amit tettem, nélkülözte a választékosságot és a jó modort, ám ha neki szabad volt játszadoznia, ha csak abban lelte örömét, hogy egy fiút tűzbe hozzon, ennyi vajon nem jogosított fel engem is némi pajzánkodásra? Sőt, még be is hívtam a szobámba, jöjjön csak, anélkül, hogy bármiképpen részt venne benne, tisztos távolból nyugodtan szemlélheti a megzabolázás általa tanácsolt műveletét. Ó, nem, ez már több volt soknál, faképnél hagyott és elviharzott, azonban olyan kecsesen, mint valami táncosnő.

Gerda ezután sem hagyott fel bájolgásával; bizsergető lehelete továbbra is perzselt, mert mindig egyazon módon adta tovább a nekem szóló üzeneteket. Történt, hogy a szalonban ült egy úr társaságában, amikor pedig benyitottam, hogy megírjak ott egy pár képeslapot, a nő kissé nyugtalanná vált, megvillant, majd szét is nyílt a térde. Mit tehettem? Lesüssem a szemem? Vagy mindjárt nekilássak megírni a levlapokat?

Leültem egy ovális asztalkához, melyen antik lámpa állt, azonban úgy ültem le, hogy a térdeit meg a már pucér tomporát nézhessem feltűnően és szemtelenül. Néztem is bizony, hogy közben a tekintetem mind mélyebbre hatolt a két formás comb között, mi több, egy pillanatban még le is hajoltam, hadd tudja, hogy nem állok kukkolni. Válaszul az asszony körbenyalogatta az ajkát, és sebesen öltögetni kezdte kihegyezett nyelvét. Ó, kedves tulajdonosnő, hiszen nekem is van nyelvem, még hozzá milyen fürge és mindenféle huncutsághoz szokott nyelvem; ugyan már, nemcsak ön van megáldva a gyönyörszerzés tehetségével. Az erotika tudomány, de ahhoz nem kell iskolába járni.

Belementem ebbe a játékba, úgyhogy végül már egészen nyíltan szemléltettem technikámat: a nyelvem hegyével történő gyors bökdösést, majd ahogyan szélesebb lendületet véve lelassítok, és legvégül, ahogyan kissé maf-lán és naivul kiiszom a nő korsaját, sőt, magamról megfeledkezve, ahogyan hallhatóan kiszürcsölöm az utolsó kortyot. Erre már fölfigyelt a jelen levő úr,

megfordult, és végigmért; nem tudom, rajtakapott-e, amint így illetlenkedem és bolondozok. A nő azonban nem hátrált meg, mi több, kigombolta a blúzát, kezét a melltartója alá csúsztatta, s a mellbimbóit birizgálta ujjával. Úgy tűnt, szorosan lezárt szemhéjakkal valamiféle delíriumos bódulatban lebeg. Az illető úr ettől kezdve merőn figyelte, akár a hipnotizőr a médiumát. Ez most már nem egyszerűen nyílt színi erotikus játék volt, hanem „néma orgazmus”, vagy pedig „virtuális közösülés” talán; Ferenczi Sándor *A hisztéria* című könyvében olvastam valaha efféléről. Az úr igyekezett magához téríteni Gerda Blumot bódulatából, kíméletesen a homlokát kopogtatva ébresztgette, majd egy röntgenfelvételt vett elő táskájából, és a fény felé fordította. Azt hiszem, gerincoszlopról készült a radiogram, jöllehet nekem édes mindegy volt, pillanatnyilag kiről és miféle tünetekről van szó.

Hátat fordítottam, és hozzáfogtam a képeklapok megírásához. Először sorra megcímeztem, hiszen fejből tudtam mindegyiket, azután pedig szép kézírással megírt rövid szövegekben csalogattam a barátaimat, látogassanak el a természet e csodaszép zugolyába. S amíg feltoluló gondolataimmal megkételyeimmel küszködve a bélyegeket raggattam, Gerda Blum és az úr elcsevegtek még egy darabig. Meg sem néztem, mit ábrázolnak a képeklapok; úgy is vásároltam őket, hogy nem is igen figyeltem, mi van rajtuk; annyira egyformán édeskések, egyszersmind vonzóak mind. Felkeltem a székről, és elcsíptem Gerda kéjsóvár tekintetét. A blúzán egy gomb most is kigombolva még, mely látni engedte almányi keblének egy részét a csipkés melltartó alatt. Kezével a combját simogatta. Miközben kifelé tartottam a szalonból, még csak egy mondatot hallottam.

– A sugarazás csak segíthet! – vélekedett az úr fennhangon.

Ebben a szállóban írtam meg legjobb elbeszélésemet, még hozzá könnyen, egy lélegzetre, ami korábban nem sikerült, úgyhogy később is, több alkalommal is, eljártam oda, és legkevesebb két-három hetet ott töltöttem. Mindig ugyanabban a szobában, s ez olyanféle apró kiváltság, amely mindenkinek jólesik, nekem pedig külön azért is, mert abban a szobában mindig valami jópofa dolgot írtam meg. Ki tudja, tán a szoba levegőjében keringtek írókat serkentő áramlatok, tűnődtem magamban néhanap, és hozzáértőknél kérdezősködtem, lehetséges-e ilyesmi.

Most úgy tetszik, akkoriban éppen emiatt beszéltem rá Z. barátomat, az ötvenes éveit taposó író, hogy jöjjön ide, ha már úgy is a világ zajától távol eső rejtekhelyet keres, ahol zavartalan nyugalomban fejezheti be regényét. Jómódú középkorú úriember volt, újházás, igaz, harmadszor, ezúttal azonban fiatal nőt vett el, aki odaadóan neki szentelte magát.

A szalonbeli események meg a Gerdával való pajzánkodás után két héttel, társasgépkocsin megérkezett Z. barátom a mindig derűs és elragadó felesége kíséretében, akinek kacagása azonnal felverte az isten háta mögötti zug

csendjét. A buszállomáson vártam őket, majd egy általúton, sűrű örökzöldben vezető, kavicsos ösvényen, elvezettem őket a szállóig. Egyikünk sem kapkodott szuszogósan levegő után, noha hegynek föl mentünk. A fiatalasszony egy hétig maradt velünk; a nagy séták, a lazítás, a közös étkezések ideje volt ez. Esténként leginkább olasz vagy szlovén borokat fogyasztottunk. Mindig, amikor a bor egy kissé a fejünkbe szállt, vagy éppen hogy csak begerjesztett, átmentünk a szalonba, és sokáig fönnmaradtunk. Ilyenkor sóvár pillantásokat váltottunk az ifiasszonnyal, ennél többre nem nyílt alkalom, kockázatos lett volna, meg hát ez ellentétben állt bizonyos életelveimmel. Azok voltak a legkedvesebb percek, amikor szerelmi élményeinkre terelődött a szó. Izgalmas történetek kerültek terítékre, úgyhogy a házastársak ilyenkor fölptantak, és visszavonultak szobájukba. Alaposan föltüzelve magamra hagytak a szalonban, de később aztán odalopakodtam az ajtajuk elé, és kihallgattam, ahogy nagyokat sóhajtoznak.

Letelt a hét, s a fiatal hitvest kikísértük a buszállomásra; hazaindult, hogy mi ketten meg nekiduráljuk magunkat az írásnak. Elbúcsúztam ettől az izgatóan szép asszonytól; a búcsú perceiben még azért kölcsönösen kipattant egy-egy erotikus szikra, no de akkor néhány lépésnyire eltávolodtam, a házastársak hadd ölelkezzenek, hadd simogassák egymást búcsúzásképpen. Háta fordítottam nekik, nehogy udvariatlannak, netán irigykedőnek tessen, aki kilesi a más boldogságát. Azt hiszem, egy jól megtermett, fekete madáron akadt meg a tekintetem akkor; vén tölgyfa ágán tollászkodott. Amikor újból megfordultam, egy gyászruhás hölgyet pillantottam meg; éppen leszállt a buszról. Ahogy lelépett, hosszú ruhájának kivágása szétnyílt, s így láthattam lába fehérségét; éppen csak megvillant, majd azonnal el is tűnt a ruharedők lelei közt. A hölgy arcát fekete fátyol takarta, mely áttetsző volt ugyan, mégis elég sötét ahhoz, hogy ne árulja el viselője életkorát, s ekképpen titokzatossá tegye. Egy lépést tett felém, majd bőröndjét letéve megtorpant. Olybá tűnt, néhány metsző pillantást vetett a házaspárra, miközben csattanós csókokat váltottak, és mohón szürcsölték egymás ajkát a búcsú hevében.

Amikor Z. íróbarátom neje beszállt a buszba, a hölgy elindult a hotel felé vezető ösvényen. S amíg a barátom a tenyeréről csókokat röpített a felesége felé, ráadásul magam is ezt csináltam, a gyászruhás hölgy lecövekelte a gyalogút kavicsal felszórt részén, és bennünket szemlélt. A legkevésbé sem zavarta, hogy kihívóan feléje fordultam, sőt figyelemfelkeltő szándékkal még intettem is neki, hogy nyugodtan folytassa útját, ő azonban mozdulatlanul csak állt ott, mintha minket várna. Barátom szemében ekkor már láttam a megkívánás fényét, elég volt ránéznie a nőre. Remegő ajakkal mind magasabbra hágott az izgalmi létrán, majd egy pillanatban, ehhez az egyébként művelt és tehetséges emberhez valóban méltatlan, csakugyan durva gesztusra

ragadtatta magát. Ugyanis mindkét kezével megmarkolta a tekintélyesen kirajzolódó, megmerevedett hímtagját, gyúrta, gyömöszölte a nadrágban, mert az a nyughatatlan vadóc, mintha ki akart volna ugrani onnan, no de végül is a nadrágtartó alá helyezte, ott megbékélt, és nem látszott annyira feltűnően.

– Még sohasem történt velem ilyesmi – mondta Z. – Míg a gyászruhás hölgy a buszból kászálódott, én a kedvesem csókolgattam, gondolatban azonban már ezzel a nővel hemperegtem.

– A gyászruha izgató – mondtam, éppen hogy csak részt vegyek a beszélgetésben. – Mindig azt gondoljuk, hogy a gyászruha selyme feslettséget takar – okoskodtam, de ezt is csak úgy, kelletlenül böktem ki, semmi hangulatom nem volt hozzá, hogy erotikáról bájcsevegjek. Mi több, azonmód magára hagytam a barátomat, hogy egyedül térjen vissza a szállóba, én meg a meredek ösvényen lementem abba az utcába, ahol a boltok sorakoznak. Ott akkor egy szép kivitelezésű női gyűrűt vettem, bár nem tudtam, minek, és azt sem, kinek szánom.

Este elsőnek érkeztem az étterembe, s leültem az asztalunkhoz. Csendben benyitottak a panzió más vendégei is, kölcsönösen üdvözlöttük egymást, némelyikükkel váltottam is egy pár szót. Később befutott Z. barátom. Sápadtan, valahogy szórakozottan. Mintha kicserélték volna, úgy tűnt; mi történhetett vele ilyen rövid idő, alig néhány óra alatt, amióta elváltak útjaink? Hallgatag lett, ujjaival idegesen dobolt az asztallapon. Aztán a borlapról felolvastam, mi mindent kínál az éttermünk, majd rövid megbeszélés után egy palack burgundi mellett döntöttünk. Amint a háziasszony palackot bontott, a bort megkóstoltuk, és megdicsértük. Nem említettem a gyászruhás hölgyet, noha fúrta az oldalamat a kíváncsiság, hol szállt meg, a mi hotelunkban-e, de ekkor megoldódott a barátom nyelve.

– A hölgy a mellettem levő szobát lakja – mondta. – Az erkély korlátján átnyúlva megérintettem, megsimogattam a kezét. Még sohasem éreztem ehhez hasonló gyönyört. Beleremegtem, egyetlen szó nem fért ki a számon. Hangot nem tudtam adni, a szívem pedig olyan hevesen vert, hogy akár ő is hallhatta. Ekkor nyöszörögtem valamit, bár nem ismertem a hangomra, kinyögtem valami egészen közhelyes, könyvízü mondatot, hogy egyesülni szeretnék vele. Ez föl villanyozta, gyöngyöző, féktelen, érzéki kacagásban tört ki, majd félrevonta arcáról a fátylat. Soha életemben nem láttam ennél szebbet. Nincs az a női arc, melynek szépsége az övéhez fogható. Egyszerűen varázslat, gondoltam. Vagy pedig valamilyen istenség költözött életembe. Elnémultam, de akkor ő vette át a szót: „Tudom, ki vagy, mindent tudok rólad”, mondta elbűvölő hangon. „Arra vártam, hogy az a szuka elmenjen, hogy utána veled tölthessek néhány napot.”

– Szukának nevezte a feleséged? – csodálkoztam. – Hogy engedhetted meg?

– Már nem uralkodtam magamon. Ennek az asszonynak az igézetében éltam, minden kihalt belőlem, csupán egy vágyam volt még, az, hogy simogassam rogyásig, és körülnyalogassam minden porcikáját. Ekkor ő, ott, az erkélyen, a kezével, a fogával tépte le magáról a gyászruhát, egymás után szaggatta le a karkötőt, a nyakláncot, szerteszét gurultak a kövön a gyöngyszemek, s mindezt olyan vadul, olyan hevességgel tette, hogy ilyesmit csak egyszer él meg az ember életében, vagy egyszer sem. Isteni termet bukkant elő tökéletesen formált, feszesen duzzadó keblekkel, aranyfüggővel ékes, pompás köldökkel, lejjebb pedig az a gyönyörű, egyébként ápolt és finom szőrzettel behálózott, szaftos gyümölcs mintegy virágsziromként betűzve a bőre színével fehérlő két combja közé. No de ne ecseteljem tovább, nehogy már irodalom legyen az egészből, elég az hozzá, olyan szenvedélyes, őrületséggel határos kefeupartit csaptunk, mintha egész életünkben erre készültünk volna.

– Vacsorához lejön a hölgy? Az asztalunkhoz ül? – kérdeztem.

– Nem, ma este nem mutatkozik. A szobájába rendel föl valami csekélységet, esetleg csak gyümölcsöt. Azt mondta, vágyakozva és türelmetlenül visszavár. Barátom... – folytatta halkán és remegő ajkakkal –, ez a nő most a mindenem; úrnőm és egyetlen örömem. Annyira izgalomba hozza, amikor a fülébe sugdosom, hogy ő az én gólya hozta csecse-nőm. Rajta kívül semmi más nem létezik. A feleségem se', a regényem se', a hírnevem se'!

– Hát nem fejezed be a regényedet? – jajdultam fel. – Hisz' azért jöttél.

– Ezt te gondold. Én őmiatta vagyok itt. Valaki nyélbe ütötte ezt a találkozást.

– Nahát! A regény ügye semmivé válik, ha megjelenik egy ringyó – mondtam nyersen csipkelődve.

– Igen. Pontosan így. A regény – semmi. Ahhoz képest, hogy én egy boldogságába belebódult szerencsefi vagyok.

– Megkérdezted, kit gyászol? Mért van gyászban? Vagy egyszerűen perverz szándékkal visel gyászruhát?

– Erről nem akart beszélni – szűrte foga között a szót Z. idegesen. – Annyit mondott csak: „Mindenkinek vannak olyan fájdalmai, melyeket elhallgat.” Határozatlan és titokzatos volt. Az ember gyászruhát ölthet azért is, ami még csak ezután következik be, mondta. Utána azt is, hogy az ő életében gyászorszakok vannak. Elmesélt néhány kísérteties történetet, csupa megrendítő dolgokat, úgyhogy elvágtam a mese szálát, nem folytattuk. No de most indulnom kell, szívem hölgye már türelmetlen – mondta, és felkelt az asztaltól.

Álltában még felhörpintett egy korty bort, majd egészen váratlanul kezét nyújtott. Gépiesen, szórakozottan, hogy elnevettem magam, de a kezét azért, mint illik, elfogadtam, sőt egyik ujjammal megcsiklandtam a tenyerét, ami közöttünk mindig is valamiféle szexi dolgot jelentett. Így váltunk el.

Éjfél után két óra felé járt, amikor nagy lótás-futást és izgatott hangzavart hallottam. Nem volt kedvem fölkelni, lehúzott a fejem, lassacskán forgott felettem a mennyezet, mert a barátom távozása után még egy palack burgundit benyaltam, és utolsónak hagytam el az éttermet, már jócskán pityókásan. Mély álmom ekképpen dacolt a szállóban uralkodó pánikkal, újra elaludtam hát. Csak már jóval később, ki tudja, mikor, ébredtem arra, hogy valaki dörömböl az ajtómon. Álomittasan felkeltem, ajtót nyitottam. A hoteltulajdonos Gerda Blum állt az ajtóban. Keze szelíden megérintett, majd arcával gyengéden az arcomhoz simult. Megnyugtató, halk hangon közölte:

– Az éjszaka meghalt a barátod.

– A szuka ölte meg! – kiáltottam, hogy ily módon vezessem le a fájdalmat, amely éles késként hatolt belém.

– Szívszélhűdés vitte el. A mentők azonnal megérkeztek, az orvosok azonban csak a halál beálltát állapíthatták meg. A holttestet már elvitték a hullaházba. Az elhunyt dolgai még a szobájában vannak, a feleségét várjuk. Délutánra érkezik meg – magyarázta Gerda Blum, és újból átölelt. – Ó, mennyire sajnálom! Őszinte részvétem, tudom, hogy barátok voltatok – tette hozzá, majd a folyosó hosszán a lépcsőház felé távozott.

Akkor aztán a tenyeremmel kezdtem döngetni az ajtót, egyszer még a homlokom is a falba vertem. Könnyeimmel küszködve ordítottam artikulatlan hangon, senki sem értette, miket:

– Na, és mi van a ringyóval? Merre pucolt el őnagysága, a nagy csábító? A gyászruhás hölgy? A kurvája!

Még sok mást is kiejtettem a számon, igen-igen epés minősítéseket, sőt durvaságokat is, ami nem sajátom. Amott meg, lehet, hogy teljesen ártatlan a hölgy. Annyi bizonyos, hogy a barátom az ő szobájában halt meg, talán az „arany halál” lett a végzete, ámde ez nem ok arra, hogy bűnvádat emeljenek a nő ellen. Annak, hogy a gyászruhás dáma azonnal elviharzott, hogy kicsoda-micsoda ő, és hogy ez az úrasszony mi célból kötött ki szállónkban, mindennek viselje gondját valaki más; az én dolgom elbeszélni, mi történt a továbbiakban.

A délutáni busszal befutott elhalálozott barátom felesége. Elébe mentem a buszmegállóhoz. Feketében volt, de valahogy diszkrétebb kivitelben, sötét fátyol nélkül az arcán, mi több, néhány derűsebb részlet is akadt öltözékén, amelyek enyhítették ezt a mindent betöltő, mélységes gyászt, a halálnak ezt a nehezen elviselhető jelenlétét. A nyaka köré gyönyörűen hímzett, aranyfonállal áttört, apróvirágos zsebkendőt kötött. Gyászoló hitvesként is annyira bájos volt. Mindketten sírva fakadtunk, amint találkoztunk a megállóban. Sokáig álltunk ott összeölelkezve, majd pedig lenyalintottam a könnyeit; annyira kedvemre való volt az íze, annyira éppen ez kellett nekem, mert tudtam, hogy a kicsorduló könny az öröme és a bánatnak is szimbóluma

egyszersmind, márpedig ebben a találkozásban pontosan ez a két érzés keveredett. Mindennek a tetejébe megboldogult férje egyik versében is hasonló refrén fordul elő: „*Sírásod könnyeit hörpintem a siralom völgyében.*” Mellékesen, sohasem tetszettek Z. versei, de hát hogy jön ez szóba most, a költő ravatala előtt?

Szállodai szobájában szerteszét hevert az elhunyt író holmija. Nagyfokú rendetlenség uralkodott; ebben telt el, egyébként, az élete is. Először is kiálltam a balkonra, hogy lássam az író és a gyászruhás hölgy első összecsapásának színterét, most azonban ott egy öreg néni üldögélt, és citromlevet szürcsölt nádszálon. Visszamentem a szobába, és az özvegyet találtam ott az íróasztal fölé hajolva. Az asztalon, a férj szemüvegének és arany töltőtollának társaságában, papírszettek állt: „Ránézni is képtelen vagyok a regénykéziratra. A gyászruhás hölgy szépsége annyira felzaklatott és megigézett, hogy minden más értelmetlenné vált szememben, így ezek a firkálmányaim is...”

Ezt együtt olvastuk; szorosán mögötte álltam, úgyhogy az asszonyka válla fölött betűztem ki a feljegyzést. A nyakán érezhette a leheletemet; kissé elmozdult, arcát felém fordította, s ajkaink akkor gyengéden és a legtermészetesebb módon egy szempillantás alatt összeforrtak. Meg akart fordulni, de nem engedtem, mert úgy akartam, hogy továbbra is a halott író kézírata fölé hajoljon. Hátról felemeltem a ruháját, és minden sietség nélkül letoltam a bugyiját bokáig. Valóban, bármiféle őrjöngés vagy pánik nélkül, teljes nyugalomban és annak rendje-módja szerint zajlott le minden. Habzsoltam bőre fehérségét, simogattam, dédelgettem a lába közét, azután pedig a nyelvemmel megnedveztem a két combja közé szépen beültetett virágkehely szirmait. Éreztem, ahogyan ez a kis bimbó lélegzik, el voltam bűvölve tőle, eláradt bennem az öröm, mert úgyszólván egyetlen pillanat alatt éltem át a szerelem varázsát. Hát az is egyfajta harmónia, ha két test így találkozik.

A nő ekkor a lába közt hátranyúlt, megmarkolta férfiasságom, és türelmetlenül a forró fészekbe helyezte. A vágy berobbanása volt ez. Az a telt csipő, a bőre, a bőséges nedvezése – mindez együttvéve duzzadozott azzá, amit talán szenedélynek neveznek. Az asszony fékevesztetten szeretkezett, olyan hevességgel döfködött hátra, mint aki saját magát akarná megsebezni, saját magának fájdalmat okozni. Farával a hastájékom és heréimet ütögetve félelmetes ritmust diktált. Hangosan élvezte az érzéki örömeiket; szagztatottan feltörő jajszava csillapíthatatlan kacagásba, egyfajta féktelen örömezzetbe fült időnként. Na persze, mindez csak nyitánya volt egy nagyszabású kúrásnak a vetetlen ágyban, a lebocsátott zsaluk mögött. Az ágyneműn még érződött az eltávozottnak a testszaga, a mi élvhajhász, feslett képzetünket azonban ez mit sem zavarta, így aztán zihálva harapdáltuk egymást, testünk világegyetemének minden zegzugába beleszimatolva. Ajkunkkal, nyelvünk hegyével, a szenedély szolgálatában álló minden tapintószervünkkel, minden létező

eszközzel érzeteket és kitérészeket idéztünk elő, feltártuk bizonyos titkainkat, nem túl végletes, de kellemesen perverz hajlamainkat, örömmel vettük, hogy egyedülálló módon és a maga tökéletességében a nemiség teljes fegyverzetével élve, gyengéden és egyúttal vadul is, szerelemben egyesül általunk két emberi teremtmény.

Másnap elintéztünk egész sor formaságot, különféle űrlapokat töltöttünk ki, a papírokat közjegyzőnél hitelesítettük, pénzutasványokat postáztunk, nyilatkozatokat adtunk, és minden előkészületet megtettünk, melyek az elhunyt földi maradványainak elszállításához szükségesek. A hullaházban kinyitottak előttünk egy fiókot, s megmutatták a kerekeken gördülő hordágyon kiterített halottat. Azonosítottuk, s akkor mindketten felzokogtunk. Szorosan átkaroltam az özvegyet, ő azonban eltaszított magától, és csókjaival borította el halott férje arcát. A hullaház öre visszatolta a hordágyat, melynek kerekei megcsikorogtak. *Csikorogni, csikorgás* – a megboldogult író kedvenc kifejezései voltak, gyakran használta őket, ezért én is kitértem a megnyikorodó golyóscsapágyakra, merthogy az elhunyt maga is leírt volna egy ilyen mondatot, kiegészítve azzal a kísérteties borzadállyal, melyet az efféle csikorgás kivált.

A hullaház kijáratánál megjelent a halottkém, s egy papírt íratott alá az özvegyel. Na, a dolognak ez a része hamar megvolt, viszont valamivel tovább időztünk a koporsónál, a temetkezési kellékek boltjában. Az özvegy ekkor fölélénkült, valahogy derűs arccal válogatott a koporsók között. Egy aranszegélyű, belül cinkbádoggal béleltet választott, hogy légmentesen zárható legyen, mert szállítás esetén ez az előírás. Nagyon drága koporsót.

Nem tudom, az elbeszélőnek, legalábbis az esztétikum szempontjából mennyire szabad, s egyáltalán szabad-e, az elhunyt özvegyének egy hóbortos és meggondolatlan mondatát beleszőni a történetbe.

Sohasem helyeseltem az ehhez hasonló bolondozást, noha volt hozzá képzelőerőm, hiszen megbotránkoztató ötleteket és kiszólásokat kiagyalni másíknál is jobban tudtam, de sosem éltem vele. Számomra különösen visszataszító, amikor erőnek erejével Erósz és Thanatoszt hozzák kapcsolatba egymással; nem, nem, ebben valóban nem találok semmi élvezetet, sőt, egyenesen dühít az efféle sekélyesség. Most is elkendőzhettem volna barátnőmnek ezt a pajzánkodását, obszcenitását, ámde úgy döntöttem, az olvasókra bízom, maguk formáljanak véleményt mindenről, illetve, hogy a maguk módján éljék meg az én szerepemet is a történetben, annál inkább, mert bennem is mindannyiszor kételyek ébrednek, amikor a jó erkölcs sokféle buktatójáról van szó.

Az üzletből kilépve azonnal megfogtam a víg özvegy szépen formált, jól ápolt kézfejét, amely éppen csak kikandikált a fekete ruhaujjból. megszerettem ezt a gyászruhába bújtatott kezet; el voltam ragadtatva ujjainak

ügyességétől, amint gyengéden és kéjsóváran a gyönyör útján vezetnek. Ezt a szinte gyerekes kis kacst most magamhoz vontam, és a nadrág alatt éledő merevedés paraszához értettem. Ez az érintés úgy felvillanyozta őt, hogy mindjárt szorosán belém markolt, ujjacskái mágiájával villámgyorsan kigombolta a nadrágomat, letérdelt, és azt jajongta, hogy a szájába akarja venni a micsodám. Én azonban megakadályoztam a botrányt, fölsegítettem és magamhoz öleltem, igen, mindkét kezemmel átfogtam ezt a gyászában lesújtott, szánalomra méltó teremtet, aki remegett karjaimban. Elsiettünk a szállóhoz vezető úton.

A fekhely, amelyen a fiatalasszony férje meghalt, az lett a mi nászágyunk. Azon szeretkeztünk reggelig, mellesleg mindenféléről elcsevegtünk, a gyászruhás hölgyet azonban egyszer sem említettem, nem akartam az özvegyet bevonni a történetnek ebbe a részébe; maradjon ez csak az én titkom, ámbátor a hotel személyzete is tudott róla. De hát én nem vagyok nyomozóbíró, a kétkedés jellemvonásaim közé tartozik, a hullaházban kézhez kapott orvosi látletben pedig az áll, hogy a barátom halálának oka: szívszélhűdés. Megvádolni a gyászruhás hölgyet, akkor lehet, hogy kiderülne a gyalázat, de én nem vagyok a vádaskodók fajtájából. Most, miközben lassan ránk virradt, s úgyszólván búcsúképpen, még sorra megcirógattam azokat a szép ujjacskákat, mindegyiknek odasúgtam valamit, a bal kéz mutatóujjára pedig ráhúztam azt a gyűrűt, melyet a minap vettem, anélkül, hogy tudtam volna, minek, kinek. Egyszeribe hogy felragyogott az az ujj, így felékesítve az eljegyzés jelképevel. Örömteli pillanat volt.

Az özvegy már a reggeli órákban elutazott, mégpedig ugyanazzal a halottszállítóval, melyben Z. íróbarátom koporsója meg két temetési koszorú volt. Az egyik az én utolsó üdvözetemmel, a másikon pedig Gerda Blum szállodatulajdonos részvételtjes szövegével. Miután kikísértük a halottaskocsit, a tulajdonosnő behívott a szalonba. Az az erotikus lángolás, amely eddig jellemezte találkozásainkat, most háttérbe szorult, vagy csak rejtve maradt, s csak ültünk ott leverten, a reggeli csönd gyászos hangulatában.

– Én sem élek már sokáig – törte meg a csendet Gerda. – Az orvos rossz hírt hozott. Két csigolyám a gerincem medencecsonti tájékán rákos.

Gerincbántalmi ellenére Gerda Blum vonzó, igen-igen szexi teremtet maradt, noha bizonyosan túl volt már a negyvenen. Vendégeskedésem jócskán elhúzódtott. A meredek gyalogutakon majdnem mindennap lejártam a városka gazdagon ellátott boltjaiba és szépen berendezett kávézóiba; ott aztán kiültem a napsütötte teraszra, kényelmesen elhelyezkedtem, és mintegy jótékony balzsammal, melyet a bőröm beivott, az arcomat süttettem. Akkor hát nem is csoda, hogy egészen kora tavaszig a panzióban maradtam. A domboldalban, sőt a szállótól messzebb is, mindenféle tarka virágot szedtem, s hazahoztam, a szobámba. Hóvirágot és ibolyát még hóolvadás előtt minde-

nütt találtam, ezek olvasás közben jól jöttek könyvjelzőnek. Némelyik könyvemben még ma is egy-egy száraz virágra bukkanok; emlékeket ébresztenek, amelyeket szinte ugyanúgy próbálok elrendezni magamban, akár a könyv lapjai közé préselt virágszalakat, mert úgy tűnik, hogy minden, ami emlék, megfonnyad, elszárad lassan, ha pedig megkíséreljük újraéleszteni őket, attól tartok, a valóság sínyli meg.

Minden ember legalább egyszer felteszi magában a kérdést, hogy az élete, melyet leélt, vajon némileg más volt-e, mint amire emlékszik. Még nem esik nehezemre visszapillantani, könnyedén teszem. Arról írok, ami réges-rég történt, mégis fiatalos lendülettel, s egészen lényegtelen apróságokra is emlékszem. Ha most hamarjában a tűnt idők mélyébe vetek egy kutató pillantást, akkor úgy látom, az írás, és minden, ami körülötte történt, az volt életem uralkodó sodrása, de amiből csupán egy kanálnyit merítettem eddig. Ha mindent mérlegre teszek, az irodalom sokkal több bajt és keserűséget okozott, mint örömet. Sokféle italt kóstoltam, sokféle pohárból, de a legkeserűbb az a tintaízű volt. S mégis, most olybá tűnik, hogy a Gerda Blum szalodájában töltött teleléseim egyúttal boldog korszakai életemnek, nemcsak azért, mert akkor kilábaltam betegségemből, hanem mert később is, amikor csak ott voltam, mindannyiszor valamilyen izgalmas élménnyel lettem gazdagabb, s ezenfelül azért is, mert életemnek ezeket az időszakait egészen világosan látom, és legapróbb részleteire is emlékezem. Tán minden ember életében van egy aranykor, melynek emlékei közt olyan jólesik kotorászni. Ez itt csak egy történet a sok közül.

Már húsz éve nem járok telelni; másfelé vezettek útjaim. Mostanában sokkal közelebb telepedtem le sártekénknek ehhez a zugához, tehát Gerda Blum panziójához is; háromórás autózás az út oda. Hamarosan a feleségemmel megyünk telelni; Gerda panziójába, úgy szól a megállapodás. Azt mondták, Gerda fürgé mozgású, jó tartású éltes hölgy; panzióját ugyanolyan jól vezeti, mint rég. Amikor felhívtam, hosszan csevegtünk mindenről; elmondta, hogy az utóbbi években, amíg háború volt, sokat gondolt rám, és meg is tudta, hogy Isztriában élek. Z. íróbarátom halálát is emlegettük; élénken emlékezett mindenre, egyedül a gyászruhás hölgyre nem, hiába próbálkoztam a helyzet leírásával, a részletekkel. De hát ezt egy későbbi beszélgetésre halasztottuk, majd ha találkozunk.